

DİRENİŞTEN DİRİLİŞE ÇANAKKALE

Bir kurtuluş meşalesiydi bu, yüzyılları aydınlatan lakin asla sönmeyen bir kurtuluş meşalesiydi. Bir geceydi sanki geçmiş, sabahı hiç olmayan bir gece... O gecenin karanlığında mavi gözlü dev, geçmişin gafletinden uyandırdı herkesi tek tek. Ve mavi gözlü dev, denizlere maviliğini veren gözleriyle baktı geleceğe.

Bir savaştı bu; tek cephaneliği, yüreğindeki iman ve azimdi. Atamın aklında yokluk, cesaretin varlığına yenilmişti. Bu vatanın tek serveti gencecik erleriydi. Bir Mehmetçik bin Mehmetçik sığdırmıştı yüreğine, her şehit bir Ahmet bir Mehmet bir Ali'de yeniden doğuyordu.

Savaş meydanı barut kokarken, şehit olmak ölümsüz bir ayrılıştı bu dünyadan. Kolu kopana kol olurdu biri, bacak olurdu başkası diğerine; böyle böyle bir bütün oldu herkes birbiriyle. O ya da ben yoktu çünkü herkes ben olmuştu birbirine.

Ey Anadolu! Beşiğinde salladın her yiğidi, topraklarında yaralandı düşünce dizleri, bir anne gibi sarıp sarmaladın onları. Anadolu'nun kalbi kadındı, savaşın namlusuysa yiğit Mehmetçikti. Elif taşıyordu koca kağnısını. Elif gibi ince kollarıyla ve yine savaş meydanında Seyit Onbaşı ve yine omuzlarında tonlarca ağırlıktaki gülleyle tarihe saplı bir mızrak gibi Çanakkale..

Çanakkale içinde binlerce on beşli... Gidenlerin dönmediği, türkülerin ağıtlara karıştığı bir yerdı Çanakkale. Bir türküydün sen Çanakkale, yanık yüreklerin hala yandığı bitmeyen bir türkü... Bir kara haber gitti şehidin evine. Ulaştı mı sevdiğinin mendili kara yazmalıya, kınalı kuzusunu son kez görebildi mi onu vatana kurban eden ana?

Bir kuş uçmuştu masmavi gökyüzünden, malum dünlerden bilinmez yarınlara... Ah Çanakkale! Bir bilsen nasıl da yakıyor canımızı o gülen gözlerin sırf biz rahat uyuyalım diye can vermeleri... Sen de üzüldün değil mi ana ana deyip mukaddes toprağa düşen şehide? Ağla gökyüzü ağla, ıslatsın rahmet yağmurları yeryüzünü. Yeter ki dökülmesin şehidimin kanı toprağa!

Nasıl karardı o gece sensiz gök ve nasıl doğdu ki güneş sensiz? Sana öldü demem, ölemezsin ki sen ben yaşarken ey şehidim! Çanakkale'm, yüzyıllar geçse de bir kere bile unutmadım vatan uğruna can verenleri... Sen bir destansın, tarihe sığmazsın ey Çanakkale! Hâlâ Conk Bayırında Atam, hâlâ kalbinin üstünde köstekli saati...

Fatih Sultan Mehmet gemileri karadan yürüterek bir çağ açtı, Mustafa Kemal ise kurtuluşu bir gemiyle taşıdı Samsun'a. Böyle bir ceddin nesline, gururla emanete sahip çıkmak yakışırdı. Atama deniz yok dediler, Atam okyanusta oltasız zıpkınsız balık tuttu; umut yok dediler, geldikleri gibi giderler dedi. O bir devrin mavi gözlü dev, asrın kahramanıydı.

Öyleyse söyle, durma: Çanakkale geçilmez; bu dağ, bu taş kimselere verilmez! Haydi, haykır semaya Çanakkale! İçinde bir uzun selvi, yüreği deler mi küçücük bir mermi? Anadolu'nun bağrında bağı yanık analar, bir oğlum var o da vatana feda olsun diyen mukaddes analar...

Bir coğrafya ki adını anadan alsın, bir evlat ki göğsündeki imanın zırhıyla ölmesin. Başını vermez şehit çünkü şehitler ölmez. Yarın mendilinde kan kırmızısı, Mehmetçiğin başında kına kokusu... Allah'ım hiç dinmesin ezanın yankısı!

Bir savaş ki bu imkânsızlıkların mekân olduğu bir savaş... Çanakkale, vatan kale, bir vatan yeniden doğdu seninle. Gemiler vurdu kıyıları seninle, Mehmetçik etten siper oldu vatana saydam bir tenle... Görünmez bir kalkan sardı her yanı. Ey düşman! Bir süngü yeterdi seni yenmeye, korkuyu iliklerine işlemeye...

Bir akıldı bu, Mustafa Kemal'in akılı; güneşin sıcağı, karın soğuğu işlemeyen bir akıl... Gemileri batırmaya gelmişlerdi, bir devir battı, güneş soldu ellerinde. Bu vatanın damarlarındaki mevcut olan cesareti görüp korkunun esaretine kapılmışlardı.

Cennet kokar Çanakkale... Ey şehit, düştüğün toprak mezar değil cennet bahçesi! Uyudum uyandım, gözlerimi kapadım, okudum öğrendim. Sen diye bildim her şeyi, vatan uğruna can vermeyi sen diye bildim, vatani sevmeyi senden öğrendim.

Direnişten dirilişe açılan kapıydın sen Çanakkale, bir zaferdin sen. Elif oldun bazen, bazen Seyit Onbaşı, bazen Nene Hatun, bazen sarı saçlım mavi gözlüm oldun. Hiç unutmadım çünkü sen hep bir diriliştin.

Gece olur bazen sofralar kurulur, içim burulur; Ey Mehmetçik senin aç uyuduğun geceler dolar yüreğime... Bir Mehmet Akif vardı seni öyle bir anlatan, anlattıkça ağlatan, gururla yüreğini kabartan, bastığım yerlerin toprak olmadığını hiç unutturmayan... Al bayrağım, bu can senin olsun; toprak olsun, yağmur olsun ruhum...

Şanlı asker yeri geldi siper oldu, yeri geldi nefes... Bir nesil ki hiç görmedikleri kardeşlerine feda oldular seve seve. Bu toprak Aşşeler, Elifler, Yusufklar için can buldu. Fidanlar ağaç olsun, ezan sesi dinmesin diye, peygamber ocağı sönmesin diye can veren yiğidin uyuduğu yeri Çanakkale...

Çanakkale geçilmez, yüzyıllar geçse bile geçilmez dedi. Bir bayrak ki al ve beyaz, hilali aya mecnun eden bir bayrak... "Dalgalan sen de şafaklar gibi ey şanlı hilal! Olsun artık dökülen kanlarımın hepsi helal. Ebediyen sana yok, ırkıma yok izmihlal. Hakkıdır, hür yaşamış bayrağımın hürriyet; hakkıdır, Hakk'a tapan milletimin istiklal." Milyonlarca yürekte vatan sevgisi hiç sönmeyecek, yüzyıllar geçse de Çanakkale geçilmeyecek. Bir Ali bin Mehmet'te yeniden dirilecek.